

Nr. 9-10 (290-291)
septembrie - octombrie 2018

vita catholica banatus

Iubiti-vă așa cum v-am iubit Eu!

**„Serva eos in nomine tuo”
(In 17,11)**

ANUL XXIV NR. 9-10
Revistă lunară
editată de Episcopia
Romano-Catolică Timișoara

Adresa redacției:
Str. Traian Lalescu, nr. 34,
320050, Reșița
Tel. 0040-255-213.660
E-mail: redactiavcb2@yahoo.com

Nr. de aprobare: 510 / a 1994
ISSN 1454 – 1025

Director responsabil:
pr. Iosif-Csaba Pál

Tehnoredactare:
Bodnár Sándor

Redactori/Colaboratori:
Delia Orșan, Enikő Sipos,
Christine Surdu, Constanța Bugariu,
pr. Nikola Laus jr., Elena Ștefănescu,
Claudiu Călin, Irina Vastag,
Victoria Roșoagă, Erwin Josef Tiglia.

Difuzare și abonamente:
Anca Darida, Valerica Rebegilă,
Cecilia Borbely.

Imprimat la
Tipografia InterGraf – Reșița

Pentru abonamente
Plata abonamentului se poate efectua prin mandat poștal pe adresa: Pál Iosif-Csaba, Str. Traian Lalescu 34, 320050 Reșița, sau în contul:
Parohia Romano-Catolică Reșița, deschis la sucursala CEC Reșița, RO89CECECS0136RON0056396
► un abonament pentru anul 2017 - **20 RON**
► un abonament pentru străinătate - **20 €**
► un abonament susținător 2017 - **70 RON**

S.C. REMOTREFF S.R.L.
CABINET STOMATOLOGIC
Reșița, Bd. Republicii, bl. 9/II/4
Str. Progresului, bl. 2/V/8
Dr. TREFIL ANTONNIO REMMO
Mobil: 0722/428033

CABINET STOMATOLOGIC &
LABORATOR DENTAR
Reșița, Str. Laminoarelor nr. 50
Tel. 0255-210.804
OBTURAȚII ȘI LUCRĂRI
DIN COMPOZIT ȘI PORȚELAN

8

Nu te teme, Marie, pentru că ai aflat har la Dumnezeu.

Întâlnirea Națională a Tineretului Catolic -
Credem că fiecare ocazie prin care poți întâlni oameni de vârsta ta, mai mari sau mai mici, cu aceleași gânduri și aspirații ca și tine în ceea ce privește descoperirea lui Dumnezeu și a căii pe care El a pregătit-o pentru fiecare, este ceea ce îți dă curajul necesar pentru a merge mai departe pe calea...

20

Consacrarea Excelenței Sale Iosif Csaba Pál ca episcop de Timișoara

Luni, 6 august 2018, în sărbătoarea Schimbării la Față a Mântuitorului Nostru Isus Cristos, Dieceza de Timișoara a primit un nou păstor, prin consacrarea episcopală a nou-numitului păstor al acestor meleaguri, Părintele Iosif Csaba Pál. Din punct de vedere istoric, orașul Timișoara, a fost în această sărbătoare, martorul celei de-a opta...

11

Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus

A Kongresszust 2020. szeptember 13–20. között szervezik meg a magyar fővárosban. Mottója: „Minden forrásom belőled fakad” (Zsolt 87,7). A kiemelkedő esemény alkalmából a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus elnöksége és A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia tavaly közös körlevelet intézett a lelkipásztorokhoz és a hívekhez, amelyből néhány mondatot idézünk...

Ceea ce facem, facem cu pasiune !!!
Antares România este o fabrică de scaune cu standarde de înaltă calitate. Fabricăm și comercializăm scaune de conferință, vizitator, birou, săli de clasă și amfiteatre.

Oferim scaune pentru orice spațiu: biserici, săli de cateheză, săli comunitare, săli de mese, birouri, sau pentru diverse instituții culturale, amfiteatre. Cooperarea noastră cu instituții religioase și școli constituie o legătură de mare tradiție.

Aplicăm produselor noastre cele mai importante principii ale ergonomiei, respectând mediul înconjurător, prin utilizarea materialelor ecologice cu impact redus asupra mediului.

Pentru mai multe informații și detalii ne puteți contacta la angela@scaune.ro sau să ne sunați la 0740007499.

Euharistia – ancora iubirii lui Dumnezeu

În centrul vieții creștine se află Euharistia. Sacramentul Preasfântului Trup și Sânge al lui Isus ne invită, ne motivează, ne sfințește în toate momentele importante ale existenței noastre pământești. Duminică de duminică ne înălțăm spre eternitate. Sfântul Ireneu de Lyon afirma un mare adevăr: „Modelul nostru de a gândi concordă cu Euharistia, iar Euharistia la rândul ei, confirmă modul nostru de a gândi.” Cu alte cuvinte, creștinii adevărați sunt euharistici.

În primul rând, Euharistia ne invită la comuniune, la împărtășire. Prin viața pământească, prin învățătura și minunile celei de a doua Persoane, Isus Cristos, Dumnezeu a intrat în comuniune cu omul, creatura Sa, înălțându-l la demnitatea de copil al lui Dumnezeu. În această demnitate, Euharistia ne invită pe noi, frați și surori, la comuniune în simțirea și în acțiunea vieții noastre. Această comuniune a fraților între ei și a omului cu Dumnezeu o celebrăm în fiecare Zi a Domnului, aducând laudă și mulțumire prin Cristos Euharisticul. De aici și numele de euharistie.

Mai apoi, Euharistia ne motivează. Simțămintele și acțiunile personale în labirintul social și moral al vieții pământești, sunt expuse diferitelor pericole: egoism, neîncredere, deznădejde, abandon, etc. Primindu-l cu regularitate pe Isus în Sfânta Euharistie luăm parte la viața Lui, iar El devine părtaș al vieții noastre. Cât de admirabili sunt acei creștini care trăiesc în dăruire constantă, plini de speranță trezesc încredere, nu se simt abandonați nici în situațiile mai dificile! Ei sunt motivați de prezența lui Isus Euharisticul.

În al treilea rând, prin participarea la Euharistie, creștinul își clarifică dubiile conștiinței, se purifică de vina greșelilor sale, devine puternic în statornicia vieții spirituale, înaintea pe calea sfințeniei. Da, Euharistia ne sfințește.

Anselm Grün, abatele mănăstirii Münsterschwarzach, ne mărturisește: „Prin dragostea lui Isus, prezent în mod real și palpabil sub chipul pâinii, rănile noastre pot fi vindecate și primim o nouă orientare. Privim spre cel care ne iubește cu adevărat.”

Pr. Veniamin Pălie

Papa Francisc: Euharistia ne ajută să trăim pentru Domnul și pentru frați

Primind Euharistia, suntem ajutați să devenim la rândul nostru pâine frântă pentru frați; să trăim pentru Domnul și pentru frați. Afirmațiile au fost făcute de Papa Francisc la întâlnirea cu credincioșii pentru rugăciunea „Îngerul Domnului” de la miezul zilei, în 19 august a.c. Redăm alocuțiunea papală după traducerea făcută de pr. Mihai Pătrașcu și publicată pe ITRC.ro.

Iubiți frați și surori, bună ziua!

Textul evanghelic din această duminică (cf. *In* 6,51-58) ne introduce în a doua parte a discursului pe care l-a ținut Isus în sinagoga din Cafarnaum, după ce a săturat o mare mulțime cu cinci pâini și doi pești: înmulțirea pâinilor. El se prezintă ca „pâinea cea vie coborâtă din cer”, pâinea care dă viața veșnică, și adaugă: „Pâinea pe care o voi da este *Trupul Meu* pentru viața lumii” (v. 52). Când semnul pâinii împărtășite duce la semnificația sa adevărată, adică *dăruirea de sine până la jertfă*, reiese neînțelegerea, reiese chiar refuzarea celui pe care cu puțin înainte se voia să fie dus în triumf. Să ne amintim că Isus a trebuit să se ascundă pentru că voiau să îl facă rege.

Isus continuă: „Dacă nu mâncați Trupul Fiului Omului și nu beți Sângele Lui, nu aveți viață în voi” (v. 53). Aici, împreună cu trupul, apare și sângele. Trupul și sângele, în limbajul biblic, exprimă umanitatea concretă. Oamenii și chiar discipolii intuiesc că Isus îi invită să intre în comuniune cu El, să îl „mănânce” pe El, umanitatea Sa, pentru a împărtăși cu El dăruirea vieții pentru lume. Nicidecum triumfuri și miraje de succes! Este tocmai jertfa lui Isus care se dăruiește pe Sine înșuși pentru noi.

Această pâine a vieții, Sacrament al Trupului și Sângelui Lui Cristos, ne este dăruită nouă gratuit la masa Euharistiei. În jurul altarului găsim ceea ce ne satură și ne adapă spiritual astăzi și pentru veșnicie. De fiecare dată când participăm la Sfânta Liturghie, într-un anumit sens anticipăm cerul pe pământ, pentru că din hrana euharistică, Trupul și Sângele lui Isus, învățăm ce este viața veșnică. Ea înseamnă a trăi pentru Domnul: „cel care mă mănâncă pe Mine va trăi prin Mine” (v. 57), spune Domnul. Euharistia ne plăsmuiește pentru că nu trăim numai pentru

noi înșine, ci pentru Domnul și pentru frați. Fericirea și veșnicia vieții depind de capacitatea noastră de a face rodnică iubirea evanghelică pe care o primim în Euharistie.

Isus, ca în acel timp, și astăzi repetă fiecăruia dintre noi: „Dacă nu mâncați Trupul Fiului Omului și nu beți Sângele Lui, nu aveți viață în voi” (v. 53). Frați și surori, nu este vorba despre o hrană materială, ci despre o pâine vie și dătătoare de viață, care comunică însăși viața lui Dumnezeu. Când ne împărtășim, primim însăși viața lui Dumnezeu. Pentru a avea această viață este necesar să ne hrănim din evanghelie și din iubirea fraților. În fața invitației lui Isus de a ne hrăni din Trupul Său și din Sângele Său, am putea simți necesitatea de a discuta și de a rezista, așa cum au făcut ascultătorii despre care a vorbit evanghelia de astăzi. Așa se întâmplă atunci când cu greu modelăm existența noastră după cea a lui Isus, când cu greu acționăm conform criteriilor Sale și nu conform criteriilor lumii. Hrănindu-ne din această mâncare putem intra în sintonie deplină cu Cristos, cu sentimentele Sale, cu comportamentele Sale. Acest lucru este foarte important: să mergem la Liturghie și să ne împărtășim, pentru că a primi Împărtășania înseamnă a-l primi pe acest Cristos viu, care ne transformă înăuntru și ne pregătește pentru cer.

Fecioara Maria să susțină propunerea noastră de a ne împărtăși cu Isus Cristos, hrănindu-ne cu Euharistia Sa, pentru a deveni la rândul nostru pâine frântă pentru frați.

catholica.ro

Sfânta Euharistie – mister, hrană, dăruire, iubire

Sf. Ioan Gură de Aur a rezumat astfel esența acestui Sfânt Sacrament: „Taina Sfintei Împărtășanii este o minune dumnezeiască, ce nu se poate înțelege cu mintea - prin materie - ci se primește nu-

Noi, ca și creștini catolici, avem în fiecare zi de sărbătoare și în fiecare duminică, ba chiar în zilele din timpul săptămânii, extraordinara ocazie să-L primim pe Însuși Domnul cerului și al pământului, pe Regele lumii și Mântuitorul nostru în cadrul Sfintei Împărtășanii, cu Trupul, Sufletul, Sângele și Dumnezeirea Sa. Ne aflăm în fața unei taine mărețe și unice în istorie și univers, în fața unui mister care nu se pătrunde atât cu rațiunea, ci mai degrabă se crede cu inima. Dar ca să putem intra în misterul iubirii divine, ca să putem contempla tainele pe care Domnul le descoperă sufletului uman, avem nevoie de o credință simplă, de o inimă umilă și lipsită de răutate, de un suflet căit și curățit de păcate. În plus, la Sfânta Liturghie se cuvine să participăm cu atitudinea potrivită: cu respect, cu atenție deplină, cu evlavie și reverență. În schimb, deseori ne lăsăm atenția distrasă de lucruri exterioare, de priviri, de gesturile altora sau de propriile gânduri care ne zboară prin minte. Și atunci cum să-L descoperim, cum să-L întâlnim și cum să-L primim în noi pe Cristos Domnul? (...)

mai prin credință, prin Duhul Sfânt, care preface pâinea și vinul în trupul și sângele Său; nu se privește cu ochii trupului, ci ai sufletului; nu se cercetează, ci se crede și se adoră cu toată evlavia. Să nu pretindem a judeca lucrurile dumnezeiești cu slaba noastră minte.”

Pe bună dreptate Isus se numește pe Sine Pâinea vieții întrucât numai El poate sătura sufletele noastre infometate de iubire, de pace și de fericire. (...) Iubirea lui Isus pentru noi oamenii îl determină să devină hrană care ne satură sufletul, putere care ne schimbă viața, forță care ne dă harul sfințitor. Sau, altfel spus, iubirea lui Dumnezeu de pe cruce se continuă cu iubirea din Euharistie...

Dar cum am mai putea aprecia hrana adevărată a sufletului când noi ne hrănim constant cu „mâncăruri” artificiale? Cum am putea prețui hrănirea cu trupul și sângele Domnului, dacă între timp noi ne-am umplut sufletul cu lucruri superficiale, dacă ne-am încărcat inima cu ce este fără valoare, nefolositor sau chiar păcătos? Cum să mai avem în noi o dorință autentică de a-L primi pe Cel Atotputernic în

interior dacă noi suntem plini deja? Fie plini de sine, fie plini de păcate, de vicii, de obiceiuri rele, de idoli lumești, plini de orice altceva, numai de Dumnezeu nu. Să ne decidem a ne ruga zilnic Domnului pentru a ne elibera de tot ce ne încarcă inutil sufletul, de toate păcatele cu care ne „adormim” conștiința, de tot ce murdărește mintea și inima noastră și de toată hrana otrăvitoare cu care ne amăgește cel rău, dușmanul care caută să ne îndepărteze de Dumnezeul nostru bun și îndurător.

Primindu-L pe Isus în Sf. Sacrament noi ne unim în mod misterios dar real cu El, ne imprimăm o parte din caracterul Său divin, suntem pecetluiți cu „amprenta” Sa sfântă. Odată „hrăniți” cu trupul Domnului, putem și noi mai departe să le împărtășim celor din jurul nostru din roadele acestei hrane sfinte: umilință, blândețe, bucurie, liniște, dăruire, slujire, compasiune, bunăvoință, nădejde, dragoste. (...)

Pentru a prețui și mai mult valoarea și însemnătatea Sfintei Împărtășanii, să nu uităm în viața noastră de credincioși rolul adorației euharistice: fiind o datorie firească de iubire, adorația euharistică este, printre altele, remediul care ne poate vindeca de diversele noastre idolatrii. Noi adorăm astăzi o mulțime de idoli ciopliți după chipul instinctelor, al mândriei, al necurăției, al invidiei și al bucuriilor trecătoare, dar refuzăm să-L adorăm pe Domnul și Regele nostru; de aceea, ne agităm în zadar, negăsindu-ne în idoli noștri nici pacea, nici bucuria adevărată. (...) Întrebarea este: noi îl vom recunoaște prezent în Sfânta Euharistie, îl vom adora cu credință, îl vom primi cu umilință și îl vom iubi din toată inima, din tot sufletul și din tot cugetul pe Domnul și Mântuitorul nostru?

Pr. Nikola Laus jun.

WMOF 2018

Întâlnirea Mondială a Familiilor a avut loc la Dublin, între 22 – 28 august, fiind și noi prezenți împreună cu grupul diecezei de Timișoara. A început cu congresul de trei zile la care au luat parte familiile participante și persoanele consacrate. Acolo am putut alege în fiecare zi dintr-o varietate de subiecte.

Am fost și noi prezenți la câteva și am respirat atmosfera în care deschiderea sufletească, practica creștină și apropierea prietenească se îmbinau într-un mediu în care diversitatea era la ea acasă, fiind aici familii din toată lumea. S-a întâmplat să zâmbim unei familii africane care a ocupat loc lângă noi sau să auzim OLA-ul brazilienilor, să luăm o gustare în timp ce ascultam muzică populară irlandeză cântată live, sau să cumpărăm mâncare asiatică de la indieni. În același timp, am avut impresia că suntem o familie mare în centrul căreia se află credința și spiritualitatea în care dorim să ne întărim reciproc unii pe alții.

Din teme prezentate am reținut câteva titluri și idei pe care le enumerăm aici:

- Transmiterea credinței în familie – Educația copiilor în credință este o mare provocare pentru părinți în ziua de azi.
- Logica complementarității - tatăl și mama se completează perfect unul pe altul în familie.
- Demnitate și securitate într-o lume digitală - de exemplu, în anii '80, ușa de la intrarea casei și singurul televizor din living au fost

„Te rog”, „mulțumesc”, „iartă-mă” - trei cuvinte care pot schimba atmosfera în familie

poarta unică spre lumea exterioară, iar acum lumea a intrat în mod liber în camera copiilor prin intermediul internetului.

- Papa Francisc despre cultura uzurii morale - dacă ceva, un obiect nu merge bine sau nu este necesar, este aruncat, cumpărăm unul nou. Ființa umană este și ea atinsă de această mentalitate contrară educației creștine. Mai pe românește: dacă nu mă mai pot folosi de tine, te arunc.
- Importanța de a fi parte dintr-o familie - pentru a răspunde la întrebarea: cine sunt eu?, mă raportează la ceilalți din jurul meu; nu pot fi un tată dacă nu sunt în relație cu copilul meu, nu pot fi soț fără soție și invers. În aceste relații, practica iubirii este cea mai importantă.
- De ce ne cununăm la biserică -

taina căsătoriei nu este doar un ritual sau doar un contract, ci, transmitând harul lui Dumnezeu, dă mărturie despre dragostea lui.

- Iubirea fertilă - nașterea și îngrijirea unei noi vieți este cultura vieții în familia creștină, în contrast cu așa-numita cultură a morții.
- Când zboară farfuriile - realitățile iubirii, pe care familiile le trăiesc în viața de zi cu zi. În primul rând rănile trebuie vindecate și apoi putem vorbi de alte planuri, a spus Papa Francisc despre rolul bisericii. Acest lucru este valabil și pentru „mica biserică”, care este familia. Părintele cardinal care a condus prelegerea ne-a spus că părinții lui au trăit într-o căsnicie fericită, el nu i-a văzut certându-se. Numai după moartea tatălui, mama i-a spus că au fost de multe

ori pe punctul de a renunța la relația lor, dar întotdeauna credința le-a fost colacul de salvare. Un alt cuplu a depus mărturie despre cum au încercat să trăiască fără a se duce certăți la culcare.

- Cine spală vasele în familie - un gest mic, orice, și armonia e restaurată. Contează mult sărutul de dimineață, o binecuvântare seara, să ne așteptăm unul pe altul la ușa casei când venim de la lucru, să ieșim undeva împreună sau să împărțim treburile casnice.

În complexul unde a avut loc întâlnirea (cu numele Royal Dublin Society / RDS) a fost o sală de expoziție plină cu standuri ale organizațiilor bisericești și civile. Le-am parcurs și noi, am cumpărat două stegulețe cu sigla WMOF, medalii și cărți interesante. Copiilor le-au plăcut foarte mult lucrurile mărunte expuse acolo.

Prelegerile au adus o mulțime de mărturii ale familiilor și persoanelor consacrate, mesajul lor principal fiind: nu numai voi aveți probleme, noi toții ne confruntăm cu ele și cu eșecurile în fiecare zi, dar să nu

renunțăm, Tatăl nostru ceresc face toată diferența.

În cea de-a patra zi a avut loc festivalul familiilor pe stadionul Croke Park, unde am fost în jur de 70 de mii de oameni. Muzica populară irlandeză răsună veselă, am făcut valuri, dacă tot eram pe stadion...). Au cântat mulți, inclusiv Andrea Bocelli, apoi a sosit și Sfântul Părinte, ne-a salutat într-un tur cu papa-mobilul și a ocupat loc în centrul stadionului pentru a participa la festival și a asculta mărturiile familiilor. Cel mai impresionant a fost când aproximativ două mii de elevi au dansat simultan stepul irlandez pe pista din jurul stadionului. Pe noi ne-a impresionat discursul papei Francisc care a fost simplu și clar. Iată un fragment:

Frumusețea și atracția căsătoriei și a vieții de familie creștină va fi evidentă în cazul în care își are rădăcinile în dragostea lui Dumnezeu. Tatăl și mama, bunicii, copiii și nepoții, toți suntem chemați să găsim în familie plinătatea iubirii. Chiar și nora și soacra. Nimeni nu a spus că acest lucru va fi ușor. Este ca și la pregătirea unui ceai (doar suntem în Irlanda...): să fierbi apa este ușor,

dar o ceașcă de ceai bun necesită timp și răbdare, trebuie să infuzeze.

Gesturi mărunte și simple de iertare, repetate zilnic, acestea alcătuiesc fundația unei familii creștine puternice. În familie trebuie să învățăm să spunem trei cuvinte: „sorry”, „please” and „thank you”, adică „iartă-mă”, „te rog” și „mulțumesc”.

Papa a repetat cu noi de mai multe ori cele trei cuvinte, spunând că nu aude bine :).

La liturghia papală de duminică din Phoenix Park nu am putut participa, fiind programată după masă, iar noi trebuia să ajungem la zborul de întoarcere. Cu toate acestea, dimineața am luat parte la liturghia de la biserica sfânta Agnes, împreună cu tot grupul din Timișoara: părintele episcop Pál Iosif, părintele Szilvagy Zsolt, seminaristul Hojda Ionuc, sora M Boebe, familia Goman și familia Piklor.

În ciuda problemelor de călătorie (aveam de străbătut mai mult de o oră de drum de la cazare până la locul întâlnirii), putem spune că a meritat, cu tot cu smiorcăiala frecventă a copiilor. Ne-am și rătăcit o dată și am hoinărit o oră jumate prin periferia Dublin-ului pentru că am coborât prea repede și s-a descărcat și telefonul... O doamnă foarte drăguță și un bunic săritor ne-au îndrumat până la biserica de cartier, și așa am ajuns într-un sfârșit la familia care ne-a găzduit, și cărora le mulțumim din inimă pentru ospitalitate.

Melinda și Laci Piklor

Nu te teme, Marie, pentru că ai aflat har la Dumnezeu!

Întâlnirea Națională a Tineretului Catolic

Credem că fiecare ocazie prin care poți întâlni oameni de vârsta ta, mai mari sau mai mici, cu aceleași gânduri și aspirații ca și tine în ceea ce privește descoperirea lui Dumnezeu și a căii pe care El a pregătit-o pentru fiecare, este ceea ce îți dă curajul necesar pentru a merge mai departe pe calea ta, de a crește și a te dezvolta armonios în credință și iubire, în Cristos. Cu aceste gânduri, dar și cu inima deschisă în fața aventurilor ce ne așteptau acolo, am plecat și noi, tineri în plin proces de cunoaștere, spre Satu Mare.

Ajunși în orașul care avea să devină o mini-capitală a tinerilor catolici în următoarele cinci zile, între 25 și 29 iulie, am fost primiți cu bucurie și entuziasm, în plin concert de deschidere. Zilele ce aveau să urmeze, deși păreau a urma un plan bine stabilit și cunoscut de toată lumea, mereu au surprins prin frumusețea lucrurilor aparent mărunte, dar care făceau totul.

Fiecare zi începea cu micul dejun, bineînțeles, urmat de momentul de

rugăciune și de un filmuleț care însuma momente frumoase surprinse în ziua precedentă. Catehezele au părut a fi făcute special pentru mine, pentru tine, pentru fiecare în parte, răspunzând cerințelor și întrebărilor tuturor. În grupurile mici de discuție, acolo unde totul era mai intim, mergând după regula „ce vorbim aici, aici rămâne”, am putut, fiecare dintre noi, să ne deschidem sufletul și să împărtășim din opiniile și experiențele noastre, pornind de la ceea ce auzisem deja în cateheză.

Prânzul, urmat de un scurt moment de destindere, precedau așa zisele „programe alternative”. În cadrul acestora, fiecare dintre noi a avut ocazia de a alege, dintre conferințe, momente de rugăciune sau activități sportive în aer liber, ceea ce părea cea mai bună variantă. După acestea urma celebrarea liturgiilor, care s-a făcut atât după rit, cât și după limbă. Liturgia de rit latin, în limba română a fost celebrată în Biserica Calvaria, cea de rit latin în limba

maghiară, în Catedrala Ascensiunii, iar liturgia de rit bizantin în Biserica Sfinții arhangheli Mihail și Gabriel. Liturgia de încheiere a fost într-un totuț emoționantă și a fost celebrată în aer liber, în Grădina Romei, de către Nunțul Apostolic, Monseniorul Miguel Maury Buendia, ambasadorul papei în România și Republica Moldova.

Seara, după cină, am avut parte de momente în plină comuniune cu Dumnezeu, precum Adorația Euharistică sau sacramentul Spovezii în aer liber, dar și de puțină distracție în ultima seară, când a avut loc concertul care anunța încheierea întâlnirii.

Fiecare dintre noi, cei prezenți acolo în acele zile minunate, ne-am trăit propriile experiențe, ne-am lăsat propriile amprente în sufletele altora, am scris propriile povești devenite deja istorie. Dar totul a fost făcut „prin Cristos, cu Cristos și în Cristos”, fără de care nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil.

Astrid și Andreea

Was heißt „Eucharistie“?

„Pfarrer Josef”, fragt die kleine Maria, „was ist Eucharistie? Die Kinder aus der dritten Klasse sprechen immer wieder, dass sie sich für das Sakrament der Eucharistie vorbereiten.”

Mit einem verständnisvollen Lächeln antwortet der Pfarrer:

„Das Wort kommt aus dem Griechischen und bedeutet „Dank sagen”. Es ist ein wichtiger Teil des Gottes-

dienstes: der Moment, an dem wir ganz innig an Jesu Leben, Tod und Auferstehung denken. Das geschieht, wenn der Priester am Altar das Brot bricht und sagt: „Nehmet und esset alle davon: das ist mein Leib, der für euch hingegeben wird.” Danach nimmt er den Kelch mit Wein und sagt: „Nehmet und trinket alle daraus. Das ist mein Blut, das für euch vergossen wird zur Vergebung der Sünden.” Das Brot wird zum Leib

und der Wein zum Blut Christi. Das nennt man Wandlung. Deswegen sagt der Priester „Der Leib Christi”, wenn er bei der Kommunion eine Hostie gibt.

Die Kinder bereiten sich ganz intensiv vor auf ihre Erste Heilige Kommunion, damit sie mit reinem Herzen und voller Freude die Hl Hostie empfangen.”

„Danke. Wenn ich groß bin, mache ich auch die Vorbereitung!”

Joc pentru ministranți și nu numai ...

Alege varianta corectă!

1. Ce înseamnă cuvântul *sacrament*?

- a. jurământ de credință
- b. semnificație
- c. creștin practicant
- d. taină, mister, simbol

2. Ce lucruri sunt transformate în cadrul Euharistiei în trupul și sângele lui Isus?

- a. lumânare și apă
- b. pâine și vin
- c. rugăciune și cântec
- d. pâine și apă

3. Care element nu este utilizat în cadrul Liturghiei Euharistice?

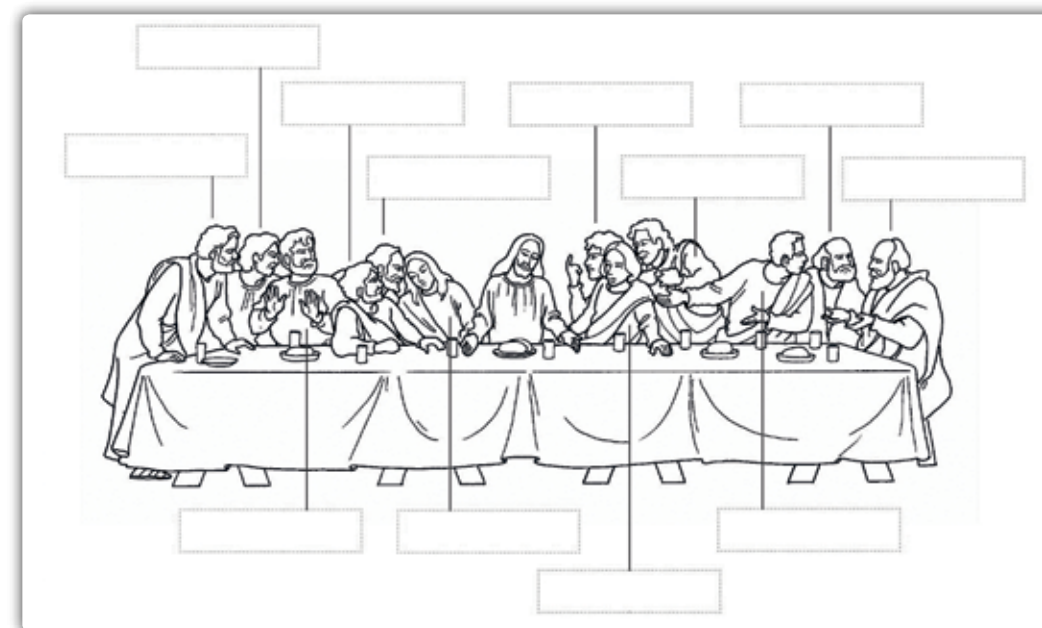
- a. rozariul
- b. patena
- c. potirul
- d. hostia

4. Cine poate administra Sacramentul Sfântului Mir?

- a. cantorul
- b. preotul
- c. capelanul
- d. episcopul

Tudjátok, hogy hívják az Ő barátait?

A felelet megtaláljuk Márk evangéliumban (Mk 3,16-19):

Întâlnirile Mondiale ale Familiilor

un dar pentru Biserică timp de 25 de ani

a Familiilor s-a desfășurat în 2009, la Ciudad de Mexico. Asemenea Papei Ioan Paul al II-lea la Manila, Papa Benedict al XVI-lea va participa indirect, printr-un mesaj televizat în care evidențiază rolul familiei în formarea valorilor umane și creștine (...).

În pontificatul Papei Francisc, Întâlnirile Mondiale ale Familiilor se încadrează pe deplin în parcursul sinodal, imprimat de Pontif în vederea unei reînnoite pastorații familiale. Întâlnirea de la Philadelphia, din septembrie 2015, a avut loc după Sinodul extraordinar din 2014 dedicat familiei în cadrul Bisericii și al lumii contemporane. „Iubirea ca misiune ce însuflețește familia” a fost tema centrală a întâlnirii din orașul american. (...) Și tocmai bucuria iubirii din sânul familiei se află în centrul Întâlnirii Mondiale de la Dublin care, potrivit speranței exprimate de Papa Francisc, prezintă o ocazie de aprofundare și împărtășire privind reflecțiile conținute în exortatia apostolică „*Amoris laetitia*”. (Anca Mărtinaș pentru Vatican News România)

catholica.ro

Duminică, 6 iunie 1993, Piața San Pietro era plină de familii reunite de Mișcarea Focolarelor pentru Festivitatea Familiilor (Family Fest). Sfântul Papă Ioan Paul al II-lea, care a prezidat Sfânta Liturghie de încheiere, a făcut un anunț important. Concomitent cu Anul Internațional al Familiei, proclamat de ONU pentru 1994, Biserica Catolică va sărbători, de asemenea, un an al familiei, având ca punct culminant Întâlnirea Mondială a Familiilor, cu desfășurare la Roma, în zilele de 8 și 9 octombrie 1994, cu tema „Familia: inima civilizației iubirii”. Ca în cazul Zilelor Mondiale ale Tineretului, aceste întâlniri ivite dintr-o intuiție profetică a Papei Wojtyła, au devenit un adevărat dar pentru Biserică, îmbogățit de fiecare dintre pontificatele succesive. Incluzând Dublin, în opt orașe din trei continente (Europa, Asia, America) s-au desfășurat Întâlnirile Mondiale ale Familiilor – Roma, Rio de Janeiro, Manila, Valencia, Ciudad de Mexico, Milano, Philadelphia. (...) În februarie 1994, Papa Ioan Paul al II-lea a publicat o lungă Scrisoare către familii, în care evidențiază necesitatea urgentă de a edifica o civilizație a iubirii, la baza căreia să se afle propriile familii. (...)

La trei ani după prima întâlnire, Karol Wojtyła convoca familiile din întreaga lume în Brazilia, la Rio de Janeiro, unde evenimentul a avut loc în zilele de 4 și 5 octombrie 1997, având în centru tema: „Familia, dar și angajare, speranță a umanității”. După trei ani, întâlnirea avea să revină la Roma, în contextul Anului jubiliar 2000, fiind integrată în ca-

drul Jubileului dedicat familiilor, cu tema „Fiii, primăvara familiei și a societății”. În catehezele sale, Papa Ioan Paul al II-lea a acordat un spațiu important crizei familiei. „În fața atâtor familii destrămate, Biserica nu simte chemarea de a exprima judecăți severe și detașate, ci simte mai curând nevoia de a presăra peste rănilor atâtor drame omenești lumina cuvântului lui Dumnezeu, însoțită de mărturia milostivirii sale”, spunea el, în cateheza din 14 octombrie 2000, din Piața San Pietro.

Trei ani mai târziu, în ianuarie 2003, Întâlnirea Mondială a Familiilor are loc pentru prima oară în Asia, la Manila, evenimentul având în centru tema „familia creștină, veste bună pentru cel de-al Treilea mileniu”. Întâlnirea s-a desfășurat fără prezența fizică a Papei Wojtyła, care s-a adresat participanților în cadrul unui discurs televizat, amintind că familia fondată pe căsătorie este patrimoniul umanității, reprezentând într-adevăr „vestea cea bună pentru femeile și bărbații din timpul nostru”. La rugăciunea „Angelus” imediat succesivă întâlnirii de la Manila, Papa Ioan Paul al II-lea anunța Valencia ca loc al următoarelor Întâlniri Mondiale ale Familiilor. La eveniment avea să participe succesorul său, Papa Benedict al XVI-lea, care a îndreptat atenția îndeosebi asupra transiterii creștine. Aceasta, spunea Papa Benedict al XVI-lea, se învață în sânul familiei, unde „crește și se întărește prin intermediul rugăciunii și al practicii creștine”.

Cea de-a VI-a Întâlnire Mondială

Az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus

A Fülöp-szigeteken, Cebu Cityben 2016-ban tartott 51. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus zárónepségén Ferenc pápa a következő világkongresszus színhelyéül Budapestet jelölte meg. Az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust 2020. szeptember 13–20. között szervezik meg a magyar fővárosban. Mottója: „Minden forrásom belőled fakad” (Zsolt 87,7). A kiemelkedő esemény alkalmából a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus elnöksége és A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia tavaly közös körlevelet intézett a lelkipásztorokhoz és a hívekhez, amelyből néhány mondatot idézünk: „A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusnak Budapest ad otthont. De a nagy esemény alkalom a missziós és lelkipásztori megújulásra hazánk minden egyházmegyéjében, a szerzetes közösségekben, a lelkiségi mozgalmakban, sőt határainkon túl egész régiókban és szerte a világon. (...) Hiszen nemcsak az azonos hit, a közös gondolkodás és az együttes liturgikus ünnepelés kapcsolja össze helyi közösségeinket, hanem egymás megismerése és készséges segítése is az élet minden területén. Ehhez pedig szükséges, hogy ismer-

jük azt az emberi közösséget, amely a plébánia területén lakik, tudjuk, kik a katolikusok, kik azok, akik készek bekapcsolódni a hit megismerésébe, a szentségi életbe és a közösség mindennapi munkájába.”

Ima a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusért

Mennyei Atyánk, minden élet forrása! Küldd el Szentlelkedet, hogy az önmagát értünk feláldozó és az Oltárszentségben velünk levő Krisztust felismerjük és egyre jobban szeressük! Ő Urunk és Mesterünk, barátunk és táplálékunk, orvosunk és békeségünk. Adj bátorságot, hogy az ő erejét és örömét elvigyük minden emberhez! Add, hogy a készület ideje és az Eucharisztikus Kongresszus ünneplése egész hívő közösségünk, fővárosunk, népünk, Európa és a világ lelki megújulására szolgáljon! Ámen.

Máriaradnára látogat Eminenciás dr. Erdő Péter bíboros, esztergom-budapesti érsek

A Mária-ünnepek az egyházmegyéinkben élő római katolikus hívek számára mindig kiemelkedő eseménynek számítanak, hiszen ilyenkor vagy templombúcsút ünnepel a közösség, vagy csoportos zarándoklatokat szerveznek az ismert kegyhelyekre. És nem mondunk valótlanul amikor azt állítjuk: a máriaradnai kegytemplomot a legtöbb zarándok szeptember 8-án, Kisboldogasszony napján keresi fel. Ft. Reinholz András kanonok, helyi lelkipásztor, valamint a helyi plébánia munka-

társai ilyenkor mindig különös gonddal készülnek a búcsújárók fogadására, hogy a zarándoklatok, a szentmisék, a kereszttúti és Rózsafüzér-ajátosságok rendezett módon történjenek.

Idén Kisboldogasszony napján a máriaradnai kegytemplomban a 11 órakor kezdődő szentmise főcelebránsa Eminenciás dr. Erdő Péter bíboros, esztergom-budapesti érsek.

Egyházmegyei zarándoklat Nagycsanádra

Szeptember 24-én, hétfőn, Szent Gellért ünnepén 11 órai kezdettel a nagycsanádi templomban celebrálnak szentmisét. A liturgiára érkező zarándokcsoportok nem csak soknemzetiségű tájegységünket képviselik, Szent Gellért oltalmát kérni a határon túlról is érkeznek lelkipásztorok és hívek.

Magyar zarándoklat a radnai kegytemplomhoz

Szűz Mária, a Magyarok Nagyszonyja ünnepe alkalmából, október 8-án, hétfőn a magyar nemzetiségű búcsújárók keresik fel a máriaradnai kegytemplomot. A 11 órakor kezdődő ünnepi szentmisét bemutatja és szentbeszédet mond Excellenciás dr. Ternyák Csaba egri érsek.

„A kulcsszó: együtt”

Mint arról a Heti Új Szó hasábjain már beszámoltunk, Excellenciás Roos Márton megyéspüspök nyugalomba vonulási kérelmének elfogadását követően Szentatyánk, Ferenc pápa május 16-án ft. Pál József Csaba kanonokot, hegyvidéki főesperest, a resicabányai Havas Boldogasszony templom plébánosát nevezte ki a temesvári egyházmegye új főpásztorává. A püspökszentelésre augusztus 6-án, Urunk színeváltozása ünnepén került sor a Szent György székesegyházban. A szentmise főcelebránsa és a főszentelő Excellenciás Roos Márton püspök, apostoli kormányzó, társszentelők: Excellenciás dr. Ioan Robu bukaresti érsek, metropolita és Excellenciás dr. Jakubinyi György gyulafehérvári érsek volt.

A szentmise kezdetén Excellenciás Roos Márton püspök üdvözölte a kiemelkedő esemény belföldi és a határon túlról érkezett résztvevőit, a jelen lévő közel 40 főpásztort, mintegy 200 lelkipásztort, Őszentsége Ioan Selejan bászági ortodox metropolitát, a testvéregyházak képviselőit. Az apostoli kormányzó külön üdvözölte Magyarországot és Románia Kormányának képviselőit, dr. Semjén Zsolt nemzetpolitikáért, egyházügyekért és nemzetisé-

gekért felelős miniszterelnök-helyettest és Soltész Miklós egyházi, nemzetiségi és civil társadalmi kapcsolatokért felelős államtitkárt, illetve Victor Opaschi romániai vallásügyi államtitkárt. Ezt követően került sor a jelölt bemutatására, majd Excellenciás Msgr. Miguel Maury Buendía apostoli nuncius, a Szentszék romániai és moldáviai nagykövete felolvasta, majd magasba emelve az egybegyűlteknél felmutatta a Ferenc pápa kézjeggyével ellátott kinevezési okmányt.

Szentbeszédében Excellenciás Roos Márton püspök úgy fogalmazott: a püspökszentelés kiemelkedő és döntő esemény az egyházmegye életében, mivel a püspök egyszemélyben az egyházmegye főtanítója és főpásztor. Az ő feladata összefogni Isten népét a hitben, és ehhez kellő rátermettség, éberség és megfontoltság szükséges. Egyházmegyénk nyugalomba vonuló püspöke személyes élményt is megosztott a jelenlévőkkel. Mint fogalmazott, pasztorációs tevékenységének legszebb emlékei az egyházmegye plébániáin tett apostoli látogatásokhoz fűződnek, a vizitáció heteiben ugyanis közvetlen közlő ismerhette meg az egyes közösségeket.

A szentmise a püspökszentelés szertartásával folytatódott. A Szentlélek segítségül hívása után az új püspök kinyilvánította a hit iránti hűségét és kifejezte elhatározását, hogy a püspöki hivatást az igazság szellemében fogja gyakorolni. A Mindenszentek litániája alatt pedig az oltár előtt arccal a földre borult, kifejezve ezzel teljes önátadását a krisztusi szolgálatnak. Ezt követően, a lelki hatalom közlésének a jeleként, Excellenciás Roos Márton főszentelő püspök, majd a két társszentelő főpásztor, végül pedig az összes jelenlévő püspök kezét a jelölt fejére helyezte. Ezután hangzott el a felszentelő ima, majd pedig a püspöki szolgálat jelenvényeinek – evangéliumos könyv, mitra, gyűrű, pásztorbot – átadása. Végezetül Excellenciás Roos Márton nyugalmazott főpásztor a püspöki székhöz vezette utódját. A szentelés szertartásának záróakkordjaként a püspökök és az egyházmegye papsága a béke jelével köszöntötte az új temesvári főpásztort.

A szentmise végén Excellenciás dr. Ioan Robu bukaresti érsek és metropolita, Őszentsége Ioan Selejan bászági ortodox érsek, Victor Opaschi romániai vallásügyi ál-

lamtitkár és dr. Semjén Zsolt nemzetpolitikáért, egyházügyekért és nemzetiségekért felelős magyar miniszterelnök-helyettes üdvözölte Excellenciás Pál József Csaba megyéspüspököt. – Magyarország kormánya nevében és Orbán Viktor a magyarok miniszterelnöke nevében tisztelettel és szeretettel köszöntöm Önt. Püspök atya pasztorális hitvallásaként egyszer azt mondta, hogy a nyelvi sokféleség, a kulturális különbözőség csak akkor jelenthet akadályt, ha nincs bennünk szeretet. A kereszténység mindig elutasított két szélsőséget. Az egyik szélsőség az, amelyik nem tekinti értéknek a nemzeti létet. A másik szélsőség pedig az, amikor egy nemzet az életjoga alapján tagadja más nemzeteknek a létezéshez való jogát. Ezt nevezhetjük sovinizmusnak. Éppen az egyház-

nak a küldetése és a feladata az is, hogy a sokszínűség, a gazdagság jegyében minden nemzetet tanítson, minden nemzethez eljuttassa Krisztus üzenetét, hogy minden nemzet, nemzetrész és kisebbség a saját anyanyelvén, a saját kultúrájában dicsőíthesse az Istent. Ehhez a szolgálathoz adjon a Jóisten gazdag áldást Püspök atyának mindannyiunk és az egész egyetemes egyház javára – fogalmazott dr. Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes.

Székfoglaló beszédében az ősi csanádi püspökség jogutódának számító temesvári egyházmegye 92. főpásztor. a köszönet és a hála szavaival fordult mindazokhoz, akik eddigi életútján támogatták, illetve akik időt és fáradságot nem kímélve sok száz vagy ezer kilométerről eljöttek Temesvárra a püs-

pökszentelésre. Excellenciás Pál József Csaba püspök végül kiemelte: - A kulcsszó: együtt. Mert csak együtt vagyunk képesek Istennek művén eredményesen dolgozni. Ebben a munkában legközelebbi munkatársaim lesznek: Johann Dirschl általános helynök, Szilvágyi Zsolt pasztorációs ügyekért felelős püspöki helynök, Laus Nikola gazdasági- és irodaigazgató és a püspöki titkár, Bakó László. Köszönöm, hogy elfogadtátok, hogy együtt dolgozzunk. Isten áldja mindannyiunk munkáját!

Augusztus 7-én, kedden a máriaradnai bazilikában Excellenciás Pál József Csaba megyés püspök 11 órai kezdettel mutatta be első pontifikális szentmiséjét. Mint azt bevezetőjében a főpásztor elmondotta, amikor egy gyermek életében kiemelkedő esemény történik, az édesanyjához szalad, hogy beszámoljon neki róla. A konsekrációt követően a megyés püspök is égi édesanyánkhoz, a radnai Szűzanyához fordult, hogy áldását és oltalmát kérje életére, szolgálatára. Szentbeszédében pedig így fogalmazott: - Az összetartozás tudatában erősödünk meg mindazokkal, püspökökkel, papokkal, keresztény hívekkel, akik ma itt vagyunk. A Szűzanya oltalmazzon meg mindannyiunkat. Azért akarunk ma itt lenni Szűz Máriával, hogy megtanuljunk tőle úgy nézni Jézusra, ahogyan ő nézett.

S.E.

Az akarat győzelme

Már gyermekkoromban, ahogy eligazodtam a betűk labirintusán, megkedveltem az olvasást, és ezzel is maradtam a mai napig. Csakhogy az évek, évtizedek elteltével áttértem a mesékről a regényekre, versekre, tudományos témákra, és nem utolsósorban a Bibliára. Mostanában, ha megkapom a Keresztény Élet hetilapot, először a pápa rovatát, „Ferenc pápa szól hozzánk”, olvasom el.

Egy alkalommal (2017.IV.9) már az írás címe megdöbbenett: „A lustaság megbénít.” Az írás János evangéliumát tárgyalja (5.I-16), mely arról a bénáról szól, aki 38 évig feküdt a Betesda fürdő partján, mert „Uram, Nincs emberem, aki levinne a fürdőbe, amikor mozgásba jön a víz ... mindenki más odamehet és meggyógyulhat, én pedig már 38 éve próbálom, de „...A béma lusta?” – teszttem föl a kérdést, mert nem értem, de barátnőm gondolkodás nélkül válaszol: „Az, mert én nem kenyerem volna ott 38 évig, akár hason csúszva is eljutottam volna a habokig.” ...Aztán egy kis gondolkodás után ő kérdezi: „Emlékszel arra a gyermekre, aki megbénult és hétéves koráig se állni, se járni nem tudott? S hogy mégis tegyen néhány lépést, durva, keményített bőrből készült, fémpántokkal összefogott fűzőt viselt lábain, derekán, s ha az éppen nem volt rajta, de járni, haladni akart mert gyermek volt, tele energiával, hason csúszva, kezecskéire támaszkodva mászkált a szoba szőnyegén.” Én most „sétálok”, mondta büszkén. – Még a konyhába is kimegyek, megnézni, mi jól főz nagyanyó. – Igen, ez a gyermek nem várt csodát, hanem akart, AKART! És Jézus, aki a 38 évig várót sem rótta meg, ezt a gyermeket idővel megtaltalmazta akaratáért, kitartásáért.

Aztán nekem is meglódult a fantáziám, s eszembe jutott az a sok született tehetség, aki – mert béma a karja – lábujjai közé veszi az ecsetet, és úgy fest, vagy az, akinek lába is béma, szájába veszi az ecsetet. Sok ily módon készült képeslap vagy naptár reprodukcióm van, amit Debrecenben élő rokonom küld, mert ő is a „Nyitott kapu”, testi fogyatékos – művészeket támogató mozgalom tagja. Ezek nem várnak csodát, Istentől kapott tehetségüket gyümölcsoztetik, bizonyítva, hogy ők nem élnek hiába, és műveikkel örömet szereznek embertársaiknak. Ezek nem „lusták”, ezek bizonyítani akarnak, S hogy egyre jobban elmélyülök a téma boncolgatásában, mintha csak hozzám szólna az Isten, a TV egyik híradója kerekesszéken ülő férfiakat mutat be, akik – a sportpályán labdáznak.

Egy másik TV kanális széparcú fiatal nők divatbemutatójáról és szépségversenyéről számol be. Pedig ők is kerekesszékekben élnek. De napjaik nem telnek semmittevő várakozással, sopánkodással. Igen, mert akaratuk kiemeli őket fogyatékoságukból, tehetetlenségükből. És ezt a módszert alkalmazzák a modern gyógyászatban is, amikor egy idős ember ágyba kerül, Erről számol be Csizsér – Szokol Mária a kinesztika Szó könyvek 6 – Verbum. Kolozsvár, 2016).

„... sikerült felültetni egy olyan beteget, akit azelőtt nem, s kivittük a fürdőbe... élmény volt, hogy mondjuk fél év után be tudtuk kísélni a fürdőbe és lezuhanyozhatott.”

Es ez nemcsak a gyógyulástól függ, ez néha kétséges, hanem az akaratunktól is. Az akarat erősít, főleg akkor, ha – bár gyengék vagyunk, embertársunk, aki beteg vagy még gyengébb – segítséget kér. Érte megerősítjük magunkat: „Testvér, kapaszkodj belém”. Így tett az a feleség is, aki, bár maga sem volt egészséges: húsz évig ápolta súlyos beteg férjét. Azért tette, mert a férje volt? Nemcsak azért, hanem emberségből, mert akaratát megerősítette, hogy segítsen rászoruló embertársán.

Ezek szerint ne csak azt kérjük az Istentől: „Uram, gyógyíts meg!”, hanem azt, hogy ha már nem tudunk másokon segíteni, legalább részben le tudjuk győzni fizikai gyöngeségünket, betegségünket, és ne essünk ágyba, tehetetlenül, másokat terhelve ápolásunkkal. „Segíts, Uram, adj hozzá lelki erőt és akaratot!” Ámen.

Kató Gizella

Instalări de parohi în Dieceza de Timișoara – Duminică, 2 septembrie 2018, a fost o zi de sărbătoare și de nou început pentru două dintre parohiile urbane mai importante ale Banatului Montan și ale Diecezei de Timișoara, Reșița I. și Caransebeș. În această zi, Excelența Sa Iosif Csaba Pál, episcop diecezan de Timișoara, l-a instalat drept paroh de Reșița I. „Maria Zăpezii”, și totodată ca succesor al său în această parohie, pe pr. Veniamin Pălie, până acum paroh de Gârnic. Totodată, părintele Pălie a devenit și decan al Decanatului de Caraș.

În paralel, la Caransebeș, în venerabila biserică parohială „Imaculata Concepțiune”, cândva lăcaș al franciscanilor observanți ai provinciei bulgaro-valahe, Pr. Mihail Titi Dumitresc, decan al Decanatului de Severin – de curând numit și arhidiacon al Arhidiaconatului Banatului Montan – l-a instalat ca paroh al acestei comunități locale, pe Pr. Marin Matieș, până acum paroh de Lovrin.

Tot în cadrul acestor transferuri, Pr. Josef Prelaucek, până acum paroh la Sânpetru German, a fost numit paroh la Gârnic, succedându-i părintelui Pălie. Pastorația și administrația în parohia Sânpetru German va fi împărțită între parohii de Pecica, Pr. Ferenc Czégledi și Periam, Pr. Attila Kozovits. Pastorația și

administrația parohiei Lovrin este preluată pentru moment de părintele Andó Attila de la Sânnicolau Mare, ajutat fiind și de pr. Ioan Cădărean, de la Complexul Mănăstirii și Muzeului Maria-Radna. (Claudiu Călin)

Pelerinaj și zi spirituală pentru colaboratori parohiali

Ca o noutate a acestui an, colaboratorii parohiali sunt și ei invitați de această dată la pelerinajul anual al preoților și al persoanelor consacrate la Maria Radna, care se desfășoară la data de 6 octombrie. Cu toții vor avea ocazia de a participa împreună la o zi spirituală. Programul zilei cuprinde, după Sfânta Liturghie în Bazilică, celebrată la ora 10:00, o prezentare cu titlul „Evanghelia familiei: bucurie pentru lume”, referent fiind Pr. Dr. Fabian Măriuț, responsabil pentru pastorația familiei în Arhidieceza de București. Prelegerea va fi urmată de discuții în grupuri mici, iar după pauza de prânz participanții vor avea posibilitatea de a alege să participe la două dintre cele 10 ateliere pregătite: familie, tineret și vocații, activități sociale, viața consacrată, mișcări spirituale, educație, slujirea la altar (preparator, lector, sacristan), cantori și muzică bisericească, rugăciune și grupuri de rugăciune, grupul copiilor. Ziua se va încheia cu Rugăciunea de mulțumire în Bazilică, de la ora 16:00. (red)

Curs național de formare: Tinerii... și muzica zilelor noastre

În perioada 3-7 septembrie 2018, la Râșnov, Departamentul Artistic din cadrul Biroului Pastoral Eparhial pentru Laici din Oradea în colaborare cu Asociația Hope din Italia a

organizat un curs de formare național pentru tinerii care cântă sau compun muzică.

Muzica, pentru noile generații, este ca o carte de „antropologie” deoarece ei se inspiră din această și iau ca modele pe artiștii din ziua de azi. Prin acest curs, Biserica își propune să fie alături de tinerii talentați, să îi ajute să își identifice propriul stil, să își poartă împărtăși emoțiile și trăirile cu cei care îi ascultă și să devină un instrument de promovare a adevăratelor valori.

La acest curs au fost prezenți peste 30 de tineri din întreaga țară (Constanța, Iași, Ialomița, Zalău, Roman, Cluj-Napoca, Blaj, Oradea, București, Brașov, Marghita, Tg-Jiu). Această rețea de tineri pe care noi dorim să o construim a avut ocazia să fie îndrumată pe parcursul zilelor de formare de către: Andrei Tudor – compozitor, dirijor, producător, Paula Seling – artist, compozitor, Marco Brusati – director Asociația Hope – Italia și nu în ultimul rând Ovidiu Lazar, care s-a ocupat de organizare și a făcut ca acest masterclass să fie posibil.

Împreună cu formatorii, tinerii au reușit să își îmbunătățească aptitudinile muzicale și să creeze o echipă unită care să colaboreze și în viitor. (...) Tot acest itinerariu al tinerilor a fost presărat cu momente de rugăciune și meditații care să îi ajute să crească și să își consolideze propria identitate. (catholica.ro)

Das Sakrament der Eucharistie

Das Vermächtnis Jesu Christi

Der „letzte Wille“ eines Menschen bedeutet den Angehörigen und Freunden viel. Sie bemühen sich, ihn redlich und treu zu erfüllen. Auch die elf Jünger Jesu haben im Abendmahlsaal ein Vermächtnis empfangen. Alle, die nach ihnen kamen, erfüllen dieses Testament in einzig dastehender Treue. Der älteste Bericht über das Vermächtnis Jesu Christi ist uns vom Apostel Paulus überliefert und steht im 1. Brief an die Gemeinde von Korinth: „Ich habe vom Herrn empfangen, was ich euch dann überliefert habe: Jesus, der Herr, nahm in der Nacht, in der er ausgeliefert wurde, Brot, sprach das Dankgebet, brach das Brot und sagte: Das ist mein Leib für euch. Tut dies zu meinem Gedächtnis! Ebenso nahm er nach dem Mahl den Kelch und sprach: Dieser Kelch ist der Neue Bund in meinem Blut. Tut dies, sooft ihr daraus trinkt, zu meinem Gedächtnis!“ (1 Kor 11, 23-25).

Was Jesus Christus mit diesem Vermächtnis wollte, rührt an ein Geheimnis, das sich in seiner letzten Tiefe dem menschlichen Begreifen entzieht. Wir nähern uns dem Abendmahlgeheimnis, wenn wir wie Petrus zu Jesus sprechen: „Du hast Worte des ewigen Lebens. Wir sind zum Glauben gekommen und haben erkannt: Du bist der Heilige Gottes.“ (Joh 6, 68-69). Die Leben spendenden Kräfte Jesu Christi dringen im heiligen Mahl in uns ein. Dieses Geheimnis ist vergleichbar einer Blutübertragung, die Leben spendet und Leben rettet. Paulus sagt in seinem Brief an die Galater: „Nicht mehr ich lebe, sondern Christus lebt in mir.“ (Gal 2, 20) Das Vermächtnis Christi „das ist mein Leib, das ist mein Blut“ ist so ein Geschenk, das jede irdische Kostbarkeit übertagt.

Die Bedeutung der Eucharistie für die Kirche

Das gemeinsame Mahl wurde grundlegend für die ganze Kirche. Mit diesem gemeinsamen Gedächtnismahl am Sonntag fängt Kirche an, Kirche zu sein.

Ohne diese Mahlfeier kann es Kirche kaum geben. Die Mitte der Gedächtnisfeier ist die Gegenwart Jesu Christi, der sich für uns am Kreuz hingegeben hat. Durch sein Lebensopfer am Kreuz hat er die Sünde, die Entfremdung der Menschen von Gott und untereinander als Leiden auf sich genommen. Durch seine Liebe und Hingabe hat er den Menschen den Weg zur Versöhnung mit Gott und untereinander aufgetan. In den Zeichen von Brot und Wein wird die Kreuzeshingabe Jesu gegenwärtig. Dieses Opfer - so betet die Kirche - ist Gott wohlgefällig, makellos und heilig.

Zugleich bittet sie, dass wir uns in die Hingabe und Liebe Jesu hineinnehmen lassen. Die Grunderfahrung der Gedächtnisfeier des Todes und der Auferstehung des Herrn ist die der Gemeinschaft. Jesus Christus, der zusammenruft und gegenwärtig wird, stiftet Verbundenheit und Frieden. Das gemeinsame Beten, Singen und Schweigen, die gegenseitige Verzeihung, der Austausch des Friedensgrußes, die gemeinsame Kommunion bauen die versammelte Gemeinde auf als einen Leib in Christus. Alle Worte über die Gedächtnisfeier des Todes und der Auferstehung des Herrn sind bruchstückhaft. Deshalb spricht die Kirche ehrfurchtsvoll von diesem Geheimnis.

Die Eucharistiefeier ist ihre Mitte und ihre Quelle, aus der sie lebt. Durch die ganze Geschichte der Kirche hindurch ist hier gefeiert worden, dass Jesus Christus einlöst, was Gott den Menschen von Anbeginn zugesagt hat: Er möchte für uns da sein, wann, wo und wie es auch sei.

Josef Hell

EUHARISTIA,

culmea iubirii, punctul culminant al unității, condiție pentru moștenirea vieții veșnice

Învățătorul, în Rugăciunea Testament (In 17), ne prezintă Relația Sa personală cu Tatăl. O relație plină de Iubire și încredere, o Comunicare perfectă! Încredințază Tatălui comorile Sale, pe Ucenicii Săi și pe noi. Îi iubește atât de mult încât perpetuarea Euharistiei o încredințază Tatălui, pentru că Euharistia este Sacramentul Unității cu Tatăl și cu frații... este Sacramentul Inițierii, împreună cu Botezul și Mirul, în viața de credință creștină! Credința despre care Învățătorul spune că se naște din mărturia unității vieții noastre: „ca toți să fie Una, pentru ca lumea să creadă.”

Doar Împărtășirea cu Același Trup și Sânge Mântuitor, poate împlini dorirea Lui: „Mă rog ca toți să fie una, cum și Noi suntem una - Eu în ei, și Tu în Mine - pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine.” „Eu în ei și Tu în Mine”: Isus

Euharistic este în noi, real, concret din momentul Împărtășirii cu El!

Ai Săi puteau să aibă din nou bucurie în ei, doar în prezența Sa: „Dar acum, Eu vin la Tine; și spun aceste lucruri, pe când sunt încă în lume, pentru ca să aibă în ei bucuria Mea deplină.” Prin aceasta vom dovedi și noi că suntem ai Lui, dacă vom avea bucuria Lui deplină în noi, prin Împărtășirea cu Trupul și Sângele Său!

Cum am putea să fim „în chip desăvârșit una”, dacă nu în momentul comuniunii depline cu El, când noi devenim Christofori! Una cu Domnul Vieții noastre și una între noi! Contopirea aceasta reală și deplină este în același timp transformatoare. În momentul în care ne împărtășim, atingerea Sa de noi este transformatoare!

Doar hrănindu-ne cu El – Pâinea Vieții, putem să devenim și noi, la rândul nostru, pâine vie pentru frați! Doar așa, Îl vom putea vedea și hrăni în cel sărac, trist și flămând!

Putem să-I cerem să ne transforme în iubire!

Forța Euharistiei este forța prezenței lui Cristos!

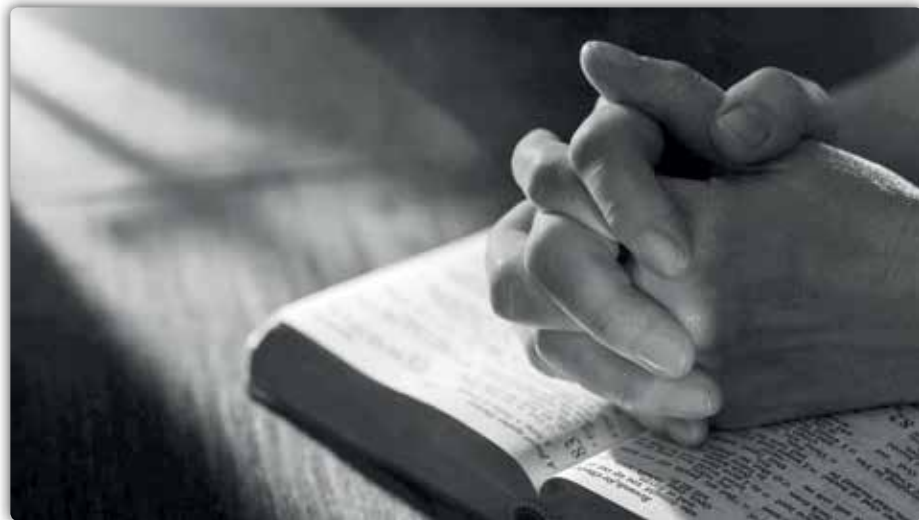
Nu pot uita, cum o colegă de clasă din liceu, după terminarea facultății s-a îmbolnăvit și a fost operată pe creier. Boala s-a agravat, așa încât colega mea se apropia de un evident sfârșit. Era deja imobilizată la pat, slăbise, era precum un schelet, nu mai putea să mănânce și nu mai putea să vorbească. Așa am găsit-o. Părinții săi vorbeau cu medicul lor, care i-a sfătuit să cumpere sicriul.. care era deja acolo jos. Am început s-o vizitez în fiecare seară, îi vorbeam despre minunile făcute de Isus. Am convenit să apese pe mâna mea dacă înțelege. În fiecare seară, la sfârșit, o întrebam: „Crezi tu că Isus poate să te vindece și pe tine? Îți dorești?” Și inima mea tresălta de bucurie...se înfiripa în ea o credință vie, puternică. Am vorbit cu mama colegei, ca să meargă la preotul paroh și să mai cheme încă un preot, să-i roage s-o împărtășească. Ea deja știa ce înseamnă acest lucru... este Isus prezent. Vineri seara, cei doi preoți au împărtășit-o și s-au rugat pentru ea. A doua zi le-am spus părinților: „Să încercăm să-i dăm ceva apă, supă...” Și așa, încet și bine, am fost martora ridicării ei de pe pat. A făcut, cu greu dar sigur, primii pași, cu lacrimi de bucurie și recunoștință Celui care a ridicat-o!

Propunere concretă: Haideți, la început de an școlar, noi, profesorii, elevii noștri iubiți, părinții și bunicii, cu toții să alergăm mai des la Scaunul de Spovadă, pentru a ne afla permanent în statul grației, gata să-L primim pe Isus Euharistic, să se îplinească și dorința Lui ca acolo unde este El să fim și noi...pentru a se atinge și scopul nostru ultim: preamărirea lui Dumnezeu!

Prof. Elena Ștefănescu

foto: Corina Bouda

Pilda de rugăciune cu încredere

**„Căci ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți și urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor.”
(1 Petru 3,12)**

Lucrarea rugăciunii este cea dintâi în viața creștină. Pentru ca rugăciunea să reprezinte o modalitate eficientă de a ne educa în spiritul creștin, se impune să o realizăm astfel, ca și gândul și inima să primească conținuturile ce o compun.

Este foarte important ca temelia oricărei rugăciuni să fie simplitatea, smerenia, frica de Dumnezeu și evlavie. Despre adevărata rugăciune, Sfântul Ioan Gură de Aur spune următoarele: „Înainte Domnului se roagă acela care și-a adunat pe deplin sufletul și nu are în acea clipă nici o părtășie cu pământul, ci s-a sălășluit chiar în cer și a izgonit din sufletul său toate gândurile omenești. Cel care se roagă trebuie să se roage astfel încât, pe de-a întregul adunat, cu mintea neîmprăștiată și cu sufletul întristat, să-L cheme pe Dumnezeu fără să înmulțească cuvintele, ci să sporească rugăciunea grăind puține și simple cuvinte, pentru că nu de mulțimea cuvintelor, ci de luarea aminte a sufletului atârână faptul de a fi ascultați”.

Rugăciunea este respirația sufletului, iar în acest context vă propun spre lectură o pildă care subliniază faptul că rugăciunea este tot atât de

necesară pentru un creștin, pe cât de necesară este respirația pentru întreținerea vieții trupului. Pilda ilustrează, totodată, preocuparea lui Dumnezeu pentru noi. Nimic nu poate scăpa privirii Celui care știe totul și vede totul, care cunoaște gândurile și nevoile noastre înainte de a le rosti. El privește la valorile morale ale omului. *Ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți.*

«O femeie foarte săracă trăia împreună cu nepoata sa bolnavă, a cărei stare se înrăutățea pe zi ce trece, iar bunica era disperată că nu-i poate cumpăra medicamente.

Într-o zi, aceasta s-a hotărât să ajungă în oraș pentru a căuta ajutor. A ajuns la singurul spital public din acea regiune, dar i s-a spus că medicii nu fac vizite la domiciliu și singura soluția era ca fata să fie adusă acolo pentru a fi examinată.

În disperarea ei, în drum spre casă, bunica a văzut o biserică și a intrat în sfântul lăcaș. Câteva femei, venite și ele acolo pentru a se ruga, au rămas surprinse când au văzut că femeia bătrână a început să vorbească cu Dumnezeu, spunându-i că o cheamă Maria, are nepoata foarte bolnavă și îl roagă să ajungă acasă să-i vindece copila.

De parcă toate astea, nu ar fi fost de ajuns, bunica i-a dat Domnului și... adresa, menționând că „doar trebuie să urmezi un drum de piatră și după ce treci un râu cu un pod, trebuie să mergi pe o cărare de pământ. Treci de magazinul de cadouri. Casa mea este ultima colibă din aia, mai dărpănată”. Mai mult, bătrâna a ținut să-i spună lui Dumnezeu să pună cheia la loc sub preșul de la intrare, pentru că altfel nu va putea intra în casă, iar la final, i-a mulțumit.

La auzul acestor vorbe, doamnele din biserică au început să-și dea coate, afirmând că femeia nu știe ce vorbește. Când bunica a ajuns acasă însă, și-a văzut nepoata stând pe podea și jucându-se cu jucăriile.

Micuța a privit-o senină și i-a spus că un medic a fost la ea, a sărutat-o pe frunte și i-a spus că se va face bine: „El era așa de frumos, bunico. Hainele Lui erau așa de albe și părea că strălucesc. A, mi-a mai spus să-ți zic că a fost ușor să găsească casa noastră și că a lăsat cheile sub preșul de la intrare, așa cum tu i-ai cerut”.

psih. dr. Irina Vastag

Boala hidatica

Echinococcoza sau hidatidoza

Cauze și epidemiologie

Echinococcoza este o parazitoză ce afectează atât omul cât și unele animale și are ca agent etiologic *Echinococcus granulosus* (când afecțiunea este sub formă de chist unilocular) sau *Echinococcus multilocularis* (în tipul alveolar de boală). Echinococcoza este recunoscută ca fiind o problemă importantă de sănătate în țările din jumătatea sudică a Americii Latine, în zona Mediteraneană, în Orientul Mijlociu, Asia Centrală și Africa.

Parazitul adult, *Taenia echinococcus*, se află în intestinul câinelui. Este capabil să producă 600-800 de ouă. Aceste ouă sunt eliminate, și, dacă intră accidental în contact cu organismul uman, pot declanșa boala. Ele sunt parțial digerate și astfel eliberează embrionii (acest proces are loc în intestinul subțire). Embrionii sunt capabili să penetreze peretele intestinal și să ajungă în torrentul sangvin. Sunt vehiculați circulator și ajung la nivel hepatic, unde se opresc mecanic datorită dimensiunilor mai mari decât diametrul capilarelor hepatice (nu pot înainta). În ficat, embrionii vor forma chisturi. În cazul în care embrionii reușesc să treacă de bariera capilară hepatică, ajung în plămân, iar din plămân intră în circulația sistemică și pot infecta practic orice viscer (creier, rinichi, splină) chiar și mușchii scheletici și oasele (deși mai rar).

Localizarea hepatică este cea mai frecventă (peste 60% din cazuri). Un chist hidatic poate rămâne asimptomatic 10-20 de ani, datorită ritmului de dezvoltare foarte lent. Când începe să aibă expresie clinică, este datorită fenomene-

lor de compresie pe structurile din jur. Există o serie de factori de risc pentru dezvoltarea bolii hidatice: contactul cu animalele care sunt gazde intermediare: porci, oi, bovine, câini, lupi, coioți. Profesiile expuse sunt: măcelari, păstori, fermieri, crescători de animale.

Simptome

Datorită localizării extrem de variate, simptomele sunt și ele foarte diverse și pot fi încadrate în: - simptome generale - datorate existenței unei infecții parazitare în corp: prurit tegumentar generalizat, urticarie, febră; - simptome ce corespund localizării exacte a chistului. Localizare hepatică: - durere abdominală în cadranul superior drept; - fenomene dispeptice de tip biliar: greață, vărsături cu caracter bilios; - colici biliare; - mai rar, icter. Localizare pulmonară: - vomă (prin deschiderea chistului în bronhii); - iritație frenică; - tuse; - hemoptizie; - dureri toracice (sau dureri iradiate în umăr).

Investigații

Examenul fizic: semnele decelate la examinarea pacientului sunt în general, cele ale unei infecții parazitare: pacient febril, eventuală urticarie difuză și eritem tegumentar. Dacă localizarea sau dimensiunile chistului o permit, acesta se poate palpa ca o masă tumorală.

Investigațiile paraclinice includ: - radiografie toracică, CT toracic; - radiografie și CT abdomino-pelvin;

- colecistocolangiografie (pentru vizualizarea raporturilor chistului cu căile biliare); - ecografie abdominală; - scintigrama hepatică; - hemo-leucograma (pentru investigarea răspunsului imun al organismului); - determinarea enzimelor hepatice.

Tratament

Există pacienți care răspund foarte bine la tratamentul medicamentos (în scheme terapeutice de lungă durată - aproximativ 3 luni). Dacă localizarea chistului ridică probleme (prin apariția eventualelor complicații compresive) și dacă starea de sănătate a pacientului o permite, tratamentul este cel chirurgical. Procedurile în sine sunt complicate și asociază o serie de riscuri (datorită manevrării intra-operatorii a chistului există pericolul ruperii acestuia cu diseminarea consecutivă a parazitului și infecția generalizată). (...)

Profilaxie

Profilaxia este indicată în zonele endemice și trebuie să includă un program temeinic de educație sanitară și unul de deparazitare a câinilor (gazde intermediare ce sunt în contact permanent cu omul).

sfatulmedicului.ro

Consacrarea Excelenței Sale Iosif Csaba Pál ca episcop de Timișoara

La data de 16 mai a.c., în sărbătoarea Sf. Ioan Nepomuk, patronul Banatului, Sfântul Părinte Papa Francisc l-a numit pe Părintele József Csaba Pál, canonic catedral și arhidiacon al Banatului Montan, paroh de Reșița „Maria Zăpezii”, ca succesor al E.S. dr. h.c. Martin Roos, în scaunul de episcop de Timișoara, după ce acesta și-a depus retragerea, conform prevederilor Codului de Drept Canonic, în cursul anului anterior, o dată cu împlinirea vârstei de 75 de ani.

Sfântul Părinte Papa Francisc l-a numit pe părintele Iosif Csaba Pál, ca episcop de Timișoara, el succedându-le, cu acest titlu, ierarhilor Augustin Pacha (29 noiembrie 1930 - 4 noiembrie 1954; între 1923-1930 administrator apostolic de Timișoara), Sebastian Kräuter (28 aprilie 1990 - 28 august 1999; 1983-1990 *ordinarius substitutus ad nutum Sanctae Sedis*) și Martin Roos (28 august 1999 - 6 august 2018).

În acest context, luni, 6 august 2018, în sărbătoarea Schimbării la Față a Mântuitorului Nostri Isus Cristos, Dieceza de Timișoara a primit un nou păstor, prin consacrarea episcopală a nou-numitului păstor

al acestor meleaguri, Părintele Iosif Csaba Pál.

Din punct de vedere istoric, orașul Timișoara, a fost în această sărbătoare, martorul celei de-a opta consacrări cunoscute documentar, din întreaga sa istorie: prima consacrare a avut loc în 1323, când Stefan Csanad de Telegd, prepozit de Oradea, a devenit episcop de Eger, fiind sfințit de către episcopul de Cenad, Benedict. A doua consacrare a avut loc la 10 mai 1801, Ladislaus Köszeghy de Remete, devenind episcop de Cenad. În 1829, succesorul lui Ladislaus Köszeghy, Antonius Török, a devenit episcop de Cenad, tot la Timișoara. Tot la 10 mai, dar în 1908, János Csernoch a fost consacrat episcop de Cenad, cu reședința la Timișoara, în Domul Sf. Gheorghe (aceasta a fost prima consacrare care a avut loc în Dom). A cincea consacrare a avut loc la 15 mai 1927, Augustin Pacha, administrator apostolic și canonic, devenind atunci episcop titular de Lebedo, iar din 1930 primul ierarh care a purtat titlul de episcop de Timișoara. Schimbările politice din 1989 au făcut ca Dieceza de Timișoara să poată avea din nou un ierarh propriu, acceptat și de către stat. Astfel, la 28 aprilie 1990, părintele ordinariu substituit, Sebastian Kräuter, era sfințit ca episcop de Timișoara. La 28 august 1999 a avut loc cea de-a șaptea consacrare din urbea Timișoarei, atunci urcând în scaunul episcopal părintele cancelar (de până atunci), Martin Roos. Succesorul său, părintele Iosif Csaba Pál, a devenit cel de-al optulea episcop consacrat în orașul de pe Bega, cel de-al patrulea purtător al titlului de „episcop de Timișoara”, cel de-al

93-lea episcop de la întemeierea vechii dieceze de Cenad, pe teritoriul actual și cel de-al 92-lea succesor al Sf. Gerard, episcop-martir.

Consacrarea a început la ora 9:45 cu o procesiune care s-a deplasat de la reședința episcopală, din str. Augustin Pacha nr. 4, spre Domul Sf. Gheorghe, catedrala Diecezei de Timișoara. În coloană au fost prezenți asistența liturgică, membrii ai Ordinului Ecvestru de Malta și ai Sf. Mormânt de la Ierusalim din țară și din străinătate. Lor le-au urmat preoții reprezentanți ai mai multor dieceze și organizații, episcopii și arhiepiscopii prezenți, candidatul cu cei doi asistenți ai săi și celebrantul principal. Sf. Liturghie pontificală a început la ora 10:00. Celebrantul principal, al primei părți a Liturghiei, dar și Consacratorul Principal, a fost E.S. Dr. h.c. Martin Roos, administrator apostolic, episcop, de acum, emerit, de Timișoara. Alături i-au stat E.S. Dr. Ioan Robu, arhiepiscop-mitropolit de București și E.S. Dr. György Jakubinyi, arhiepiscop de Alba Iulia, în Transilvania. Oaspetele de onoare și totodată cel care a adus și prezentat bula papală de numire a noului episcop, a fost E.S. Msgr. Miguel Maury Buendia, Nunțiu Apostolic în România și în Republica Moldova. (...) Au fost prezenți peste 35 de arhiepiscopi și episcopi, mai bine de 200 de preoți, precum și un număr semnificativ de înalți reprezentanți ai vieții civile, sociale, politice din țară și din străinătate.

Începutul Sf. Liturghii a fost marcat de cuvântul de salut al E.S. dr. h.c. Martin Roos, episcopul emerit de Timișoara, adresat celor prezenți în trei limbi (germană, maghiară și

română), moment în care vorbitorul a relevat importanța zilei de față. Arhiepiscopul Msgr. Miguel Maury Buendia, Nunțiu Apostolic, a prezentat apoi diploma (bula) papală de numire, al cărei text formulat în limba latină l-a și citit parțial. Actul semnat de Papa Francisc a fost apoi citit în germană, maghiară și română de către părintele canonic Nikola Lauš, cancelarul și economul diecezei.

În cadrul Liturghiei Cuvântului, lecturile au fost citite în maghiară și germană de către fostul deputat Zsolt Molnár și de către președintele federal al germanilor emigrați în Germania, Peter Dietmar Leber. Părintele Francisc Ungureanu, vicar arhiepiscopal în Arhidieceza de București, a vestit apoi Evanghelia în limba română.

Predica a fost rostită tot ce către consacratorul principal, E.S. dr. h.c. Martin Roos, moment după care a început ritul de consacrare episcopală, ceremonie impresionantă, în cadrul căruia candidatul a fost ridicat la treapta episcopală și a fost înscăunat ca nou păstor al Diecezei. (...) După încheierea ritului de consacrare a urmat celebrarea Sfintei Euharistii, moment din care celebrantul principal a devenit noul

episcop diecezan, E.S. Iosif Csaba Pál, în concelebrare cu toți episcopii romano- și greco-catolici și cu toți preoții acestor două rituri, prezenți.

La finalul celebrării, au adresat cuvinte de salut și bun-venit noului episcop, dar și de mulțumire episcopului emerit, precum și întregii asistențe, următoarele persoane: dr. Ioan Robu, arhiepiscop-mitropolit latin de București, în numele Conferinței Episcopilor catolici din România, dr. Ioan Selejan, mitropolit ortodox român, secretarul de stat, dl. Victor Opaschi, în numele Guvernului României și dl. dr. Zsolt Semjén, reprezentantul Guvernului Ungariei.

Excelența Sa Iosif Csaba Pál, a adresat apoi, la rândul său, caldele sale mulțumiri, în cele trei limbi utilizate în dieceză. Totodată episcopul a comunicat celor prezenți numele colaboratorilor săi: Msgr. Johann Dirschl, vicar-general, canonicul și parohul Zsolt Szilvággyi, vicar episcopal pentru chestiuni pastorale, canonicul Nikola Lauš, director al cancelariei diecezane, iar părintele prebendar László Bakó, secretar episcopal și ceremoniar. În cadrul acestei Liturghii, binecuvântarea a fost acordată de două ori: o dată, în timp ce episcopul nou-consacrat s-a

prezentat, după consacrare, întregii asistențe, împreună cu cei doi arhiepiscopi co-consacratori, trecând prin întregul Dom, dar și la finalul sf. Liturghii. (...)

Excelența Sa Iosif Csaba Pál și-a ales drept motto un fragment din rugăciunea Marelui Preot, Cristos Mântuitorul: „Serva eos in nomine Tuo” – *Păstrează-i în numele tău* (In 17,11), explicând astfel motto-ul său: „Isus, rugându-se, nu se gândeste la sine, ci la aceia care aparțin de el. *Păstrează-i....* Și nu vrea de unul singur să-i păstreze, ci îi încredințează Tatălui și cere pentru ai săi ceea ce consideră a fi cel mai important lucru: *Tată, păstrează-i în numele tău*. Adică în spiritul său, în viața Preasfintei Treimi, la care au devenit părtași”.

Blazonul personal al noului episcop cuprinde, pe un scut heraldic neîmpărțit, pe fond roșu, simbolul soarelui și cel al lunii, așezate în partea superioară a scutului, în colțurile din dreapta, respectiv în stânga, apoi în partea inferioară șapte flăcări de foc – simbolul darurilor Duhului Sfânt, iar în spațiul central, simbolul Preasfintei Treimi, reprezentat printr-un triunghi echilateral, cuprinzând în interior ochiul cel atotvăzător al lui Dumnezeu, care

„Printre cele mai frumoase experiențe ale activității mele pastorale, pe care le-am putut trăi ca episcop, au fost cele din anii în care am efectuat vizitele canonice, luând la rând parohie după parohie. În întreaga dieceză am întâlnit confrăți fideli în slujirea lor. Atunci am putut fi alături de preoți săptămâni întregi. Am avut ocazia să vizitez și păstorii celorlalte confesiuni și biserici creștine din raza episcopiei noastre. Am putut cunoaște mulți confrăți iubiți și mă gândesc cu multă emoție la întâlnirile cu ei. Aceasta nu s-ar fi putut realiza fără acordul episcopilor și preoților celorlalte confesiuni. Pentru această trăire frățească, sinceră și cordială, multe mulțumiri” (episcopul emerit de Timișoara, Dr. h.c. Martin Roos)

„Cu ce pornesc? Cu acea convingere că bunul Dumnezeu iubește foarte mult dieceza noastră. Să nu ieșim din această convingere. Să ne uităm astfel la fiecare om: Dumnezeu îl iubește infinit ca pe copilul său și vrea să facă prin fiecare ceva deosebit de frumos. Fie ca bunul Dumnezeu să binecuvânteze credința noastră și munca noastră a tuturor” (noul episcop al Diezei romano-catolice de Timișoara, József Csaba Pál)

mulți credincioși din Reșița și împrejurimi, au urmărit cu deosebit interes și recunoștință, prin mijloacele mass-media (postul de televiziune Duna World și pagina de facebook Radio Timișoara Live, a radioului din orașul de pe Bega) sau pe viu, acest important eveniment.

Cadrul muzical al celebrării a fost asigurat de către corul „Exultate” al Domului de orchestra acestuia, conduse de organistul Domului, dl. Robert Bajkai-Fabian, Dom-capelmaistrul dr. Walter Kindl, concert-maistrul dr. Johann Fernbach și organistul german de origine bănățeană, dr. Franz Metz. În cor a activat și o parte a corului parohial „Harmonia Sacra” din Reșița.

În ziua următoare, 7 august 2018, Excelența Sa József Csaba Pál episcop diecezan de Timișoara a celebrat, împreună cu alți cinci episcopi din România și Croația, o primă Sfântă Liturghie pontificală, în noua sa calitate, în Bazilica Minor de la Maria Radna, cu începere de la ora 11:00. Astfel, episcopul și-a exprimat recunoștința față de mama noastră cerească, cerându-i ajutorul și însoțirea și de acum înainte, atât pentru sine, cât și pentru întreaga Dieceză de Timișoara.

Claudiu Călin & Erwin Josef Țigla
Foto: Corina Bouda

răspândește raze. Referindu-se la simbolul Sfintei Treimi, de pe stema sa episcopală, ES Iosif Pál a arătat că „raportul de iubire dintre Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, și unitatea dintre ei, este model pentru unitatea Bisericii, a Diezei, a fiecărei comunități în parte. Unitatea în diversitate”.

„În dieceza noastră – a spus noul Episcop de Timișoara –, bogăția diversității este încă mai mult evidențiată. Celălalt – și cel care vorbește o altă limbă, are o altă cultură, o altă mentalitate – a fost creat de Bunul Dumnezeu ca un dar pentru mine, și eu pentru celălalt. Să ne deschi-

dem unii față de alții, să ne primim cu respect, să ne apreciem unii pe ceilalți, și oriunde este posibil, să ne acordăm ajutor reciproc”.

Noul păstor al diezei a arătat că pornește la drum în noua misiune încredințată de sfântul Părinte Papa Francisc cu convingerea că Bunul Dumnezeu iubește foarte mult Dieceza de Timișoara: „Să nu ieșim din această convingere. Să ne uităm astfel la fiecare om: Dumnezeu îl iubește infinit, ca pe copilul său, și vrea să facă prin fiecare ceva deosebit de frumos”.

Întreaga dieceză, dar și foarte

Sfântul Robert Bellarmin

episcop, învățător al Bisericii
(1542-1621)

„Dacă ești inteligent, gândește-te că ai fost creat pentru slava lui Dumnezeu și pentru mântuirea ta veșnică și că acesta este scopul tău, acesta este punctul focal al sufletului tău, aceasta este comoara inimii tale. Dacă vei ajunge la acest scop, vei fi fericit; dar vai de tine dacă te vei pierde”.

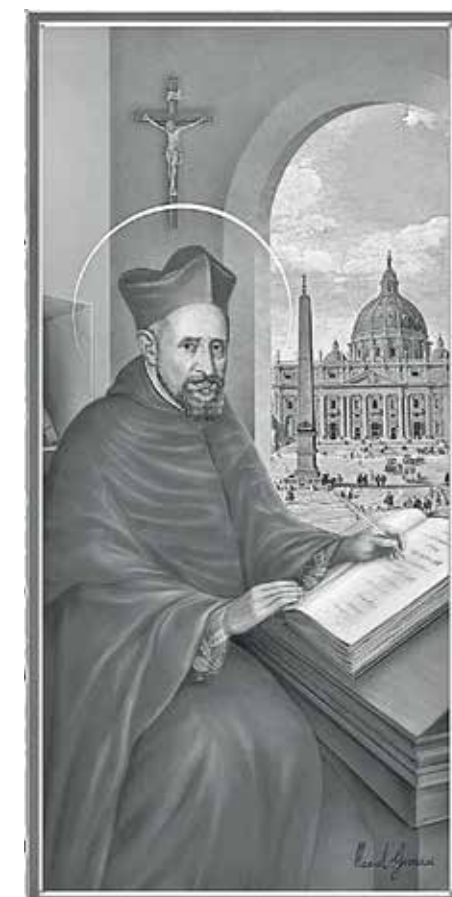
Fiu al unei numeroase familii și nepot al unui papă (mama era soră cu papa Marcel al II-lea), Robert Bellarmin s-a născut în 1542, la Montepulciano, o mică localitate din Toscana-Italia, unde tatăl său era magistrat. La vârsta de optsprezece ani, a intrat în Societatea lui Isus, renunțând definitiv la strălucita carieră civilă ce i se deschidea. Studiază teologia la Padova și la Louvain și, în 1576, ajunge primul titular al Catedrei „de controversii” din cadrul Universității gregoriene, care pe atunci se numea Colegiul Roman, având misiunea grea de a-i pregăti pe studenți de „controversele” în legătură cu învățătura, istoria și organizarea Bisericii Catolice, pe atunci atacate vehement de către teologii protestanți. Între elevii săi de la Colegiul Roman s-a aflat și tânărul Alois Gonzaga.

Pentru calitățile și activitatea sa, în anul 1599, a fost numit cardinal și arhiepiscop de Capua, unde a rămas până la moartea papei

Clement al VIII-lea (1605), când s-a întors în Roma. Ca teolog oficial al Bisericii, a exercitat o mare influență în toate sectoarele vieții bisericești, fiind admirat și iubit de toți pentru știința și bunătatea lui și pentru viața simplă pe care o ducea. A scris multe lucrări de exegeză, pastorală, ascetică; și astăzi, voluminoasele cărți „De controversiis” sunt fundamentale pentru apologetică.

A murit la Roma, în ziua de 17 septembrie 1621, și, nu mult după această dată, s-a introdus procesul de canonizare, proces ce a durat aproape trei secole. Apoi, într-un singur an, 1930, Papa Pius al XI-lea i-a conferit întru totul titlu de fericit, de sfânt și de învățător al Bisericii. Cercetătorii au pus în lumină inteligența lui profundă și subtilă, calități ce impun admirația, dar adesea au trecut cu vederea însușirile foarte umane ale învățatului iezuit, în măsură să-i atragă iubirea noastră. Astfel, se amintește că, în primii trei ani de viață călugărească, a suferit dureri de cap îngrozitoare și, cu toate acestea, la absolvirea studiilor teologice, și-a susținut teza de doctorat timp de trei zile consecutiv, în fața unui public fascinat de stilul și cunoștințele tânărului doctorand.

Activitățile multiple în cadrul școlii nu l-au reținut niciodată de la viața de rugăciune. Printre di-

feritele însărcinări, a împlinit și oficiul de director spiritual și, în această calitate, a fost alături de Sfântul Alois Gonzaga până în ultimele clipe ale vieții sale curmate în floarea tinereții, la vârsta de 23 de ani, în ziua de 21 iunie 1591. Dacă erudiția lui vastă și forța de gândire pusă în slujba învățaturii creștine catolice i-au meritat titlul de „ciocanul ereticilor”, Catehismul, o lucrare simplă și de mici proporții, dar plină de înțelepciune, au făcut din Robert Bellarmin „maistrul”, învățătorul multor generații de copii, care, pe paginile acestei cărți mici, în formă de dialog, au învățat și au îndrăgit adevărurile de temelie ale credinței. După ce a umplut o bibliotecă întreagă cu operele sale teologice, către sfârșitul vieții, a scris o carte: Arta de a muri, adică de a te pregăti la un sfârșit senin și plin de speranță.

sfnticatici.ro

**Consacrarea noului episcop
al Diecezei romano-catolice de Timișoara**

Timișoara – 6 august 2018

